

Fordulatokban gazdag néhány hónap, többekkel együtt való gondolkodás és munkálkodás után, valamint hosszas mérlegelést követően úgy döntöttem, hogy a közelebbi és távolabbi jövőben nem kívánok semmilyen közéleti tevékenységet folytatni. Az értékrendem lényegében változatlan fiatal felnőtt korom óta. Napról napra erősebb a mély elköteleződésem az emberi méltóság feltétel nélküli tisztelete, mások mind türelmesebb elfogadása, a szabadság és a szolidaritás egyszerre történő erősítése, a liberális jogállam, a magán- és közösségi ügyek tisztakezű, becsületes intézése és minden élőlény védelme mellett. A nehézségek csak megerősítik azt a meggyőződésemet, hogy ezeket az elveket én és a családom a Krisztus-követő úton teljesítheti ki, bármilyen botladozó is legyen a járásunk.

Mindez idáig nem láttam cáfolatát, sokkal inkább megerősítését annak, hogy minden, amit gyakorlati (köz)politikai kérdésekről leírtam és elmondtam az elmúlt néhány évben, lényegében helyes volt: semmit nem módosítanék azokon. Vállalom a felelősséget mindazért, amit és ahogy a közéletben tettem. Él még annyira a demokrácia Magyarországon, hogy mi is szabad akaratból választjuk az életformánkat, vezetőinket és nemzeti céljainkat. S ha nem értünk egyet azzal, ami itt történik, akkor meg kell próbálni javítani a helyzetünkön, nem várva egymásra és nem mutogatva a másokra, hanem bátor és nyílt kiállással és nem kevés kompromisszummal. Az én szándékom is erre irányult. Ám eljutottam arra a pontra, amelyen túl már nem látom értelmét és lehetőségét a további közéleti szerepvállalásnak, mert a folytatás csak értékrendem komoly lejáratása és végzetes megalkuvások árán volna lehetséges. Ugyanakkor az általam hirdetett paradigmaváltáshoz szükséges feltételek megteremtése az én és barátaim komoly erőfeszítései ellenére is csak részlegesen sikerült, amely így nem elégséges a további építkezéshez. Be kell látnom és el kell fogadnom, hogy az emberek túlnyomó többsége, beleértve a volt és lehetséges elv-barátokat, vagy meg van elégedve a fennálló viszonyokkal, vagy kockázatosabbnak, netán kevésbé kívánatosnak tartja a küzdelmet egy új jövőért, mint amennyire – vonakodva és undorodva – megbékél a jelenlegivel. Mert ha nem így volna, már rég nem itt tartanánk. S tisztelem őket annyira, hogy ezt nem elítélően mondom, csupán tárgyilagosan megállapítom. Ma ez a helyzet, és még sokáig így is marad. Hogy meddig? Ki tudja.